KORKU

magazin

YENİ YILINIZ
VE BAYRAMINIZ
KUTLU OLSUN

Yeni Yıl Çocuğu

BORIS KARLOFF ANLATIYOR

Çeviren: F. MELEK

Doktor olmaya karar verdiğim zaman mesleğimin çok güç tarafları olacağını da hesaba katmıştım.Ama yılbaşı gecesi,karımla birlikte bir arkadaşın evinde tertiplediği bir eğlentiye gitmek üzere evden çıkarken hastaya çağrıldığım zaman bir hayli bozuldum.Senede bir tek gün arkadaşlarımla birlikte olmak benim de hakkım değilmiydi?

Karım Ruth'u partiye bırakırken kulağına fısıldadım.

"Bebeği ben gelene kadar beklet sevgilim."

Karım,yeşil gözlerinin içi gülerek bana baktı. İkimiz de helecan içinde yeni doğacak bebeğimizi bekliyorduk...

Telefonda bana tarif edilen, adrese vardığımda saat onbiri geçiyordu. Karşımda duran eski bina bir pansiyondu.Kapıyı açan yaşlı ve soluk yüzlü kadın kısık gözleriyle beni süzdükten sonra titrek bir sesle sordu.

"Doktor siz misiniz?"

"Evet benim."

"Size ben telefon ettim. Dördüncü katta kiracı olan yaşlı adam ölüm döşeğinde yatıyor."

Kadın önde,ben arkada dar ve pis kokolu merdivenlerden, çıkarak dördüncü katta 47 numaralı odanın önüne geldik. Yaşlı adam demir bir karyolanın üzerinde yatıyordu.Bir is keleti andıracak kadar zayıf vücudunun üzerinde duran başı seyrek beyaz saçlarla örtülüydü.Yüzünde ki sakin ifadeden fazla bir acı çekmediğini tahmin ettim.Parmaklarımın arasında belli belirsiz atmakta olan nabzını tutarken,

"Ben sizi iyileştirmeye gelen doktorum,nasılnısınz?" dedim, Yaşlı adam belli belirsiz bir gülümsemeyle suratıma baktı,ve fısıldadı"Ben öleceğim."

Ben adamı muayene ederken kapının eşiğinde duran kadına dönerek ihtiyar hakkında bazı sualler sordum. Kadının anlattıklarına göre yaşlı adam bir ay evvel sapasağlamken aniden hastalanmış ve öleceğini söylemeye başlamıştı.

Yaşını kati olarak kadın da bilmiyordu.Kadın ve ben böyle konuşurken yattığı yerden ihtiyarın titrek sesi duyuldu.

"Benim kaç yaşında olduğumu mu öğrenmek istiyorsunuz? Ben tam bir yaşındayım."

Şaşırmıştım,ama bizim meslekte her türlü acaipliğe alışık olmak gerekiyordu.

"Ben geçen sene Aralık ayının 31 inde doğdum.Doğduktan bir hafta sonra kendi kendime yürüyebiliyor ve yemek yiyordum.Annem ve babam neye uğradıklarını şaşırmışlardı.Beni doktora götürdüler.Doktorun yapabileceği hiçbir şey yoktu.Bünyemde en ufak bir hastalık veya araz yoktu.İki hafta içinde dört yaşında bir çocuğun vücuduna ve beynine sahip olmuştum.Bir hafta sonra altı yaşındaydım. Artık annemden ve babamdan ayrı doktorların elinde yaşıyordum.Yaptıkları bütün müdahalelere rağmen hiçbir şey benim anormal büyümeme engel olamadı.Birkaç hafta sonra on oniki yaşına vardım. Ondört yaşıma geldiğimde doktorların hayret ile açılan gözlerinden sıkıldığım için kaçtım.Hikâyemin devamını da dinlemek ister misiniz?"

Ne diyeceğimi şaşırmıştım.Büyülenmiş gibi ihtiyarın buruşuk suratına bakıyordum.Söylediklerinin gerçek olması imkânsızdı ama kendimi bu solmuş gözlerin garip kuvvetinden kurtaramıyordum.

"Gitmediğim doktor kalmadı, ama hiçbiri bana yardım edemedi.Her hafta iki yaş çoğalıyordum.Şimdi artık 1959 yılının yaklaştığı şu dakikalarda son anlarımı yaşıyacağım.Ben 1958 yılıyım.Bütün hayatımı bir senede yaşadım. Ev sahibi kadın ve ben hiçbir şey söylemeden ihtiyara bakıyorduk.Kadın birden kapıyı ardından çekerek odadan çıktı. İhtiyarın sesi çıkmıyordu.Bileğini yakalayıp,nabzını yokladım.Kalbi atmıyordu. Nedenini bilemediğim bir korku içimi kaplamıştı.Gözlerim kendiliklerinden kolumda duran saate ilişmişti.Saat tam gece yarısıydı.

Karımı almak için arkadaşımın evine giderken ihtiyar adam bir türlü kafamdan, çıkmıyordu.Arkadaşımın karısı Mary beni kapıda karşıladı. Neşeyle gülüyordu.

"Bizim parti hastahanede devam ediyor...Karının bir oğlu oldu, hem de tam gece yarısı..."

GENE BAŞINIZA NELER GELECEĞİNDEN HABERİNİZ YAR MI?
VOODOO BEBEĞİ
HALÂ VAKİT VAR... BÜTÜN HERŞEYİ UNUTABİLİRİM!
ETRAFTA ASAB BOZUCU BİR SUKÛNET VE GERGİNLİK HÜKÜM SÜRÜYORDU. HOWARD LOMAN GİBİ SAYGIDEĞER BİR KİŞİ İÇİN ÇOK BAYAĞI BİR YERDİ. BURASI ÇÜRÜK, DÖKÜK BİR EVE DOĞRU GİDİYORDU...
HAYIR, ARTIK ÇOK GEÇ OLDU! TEK ÇIKAR YOL BU! ÇOK DEHŞET VERİCİ FAKAT..
ETRAFIN HARAPLIĞI, KÖTÜLÜK AKSETTİREN BİR ATMOSFER İÇİNDE LOMAN, GÜN IŞIĞINDAN, CEHENNEMİ BİR GÖRÜNTÜYE SAHİP BİR MERDİVENLERDEN YAVAŞ YAVAŞ İNMEYE BAŞLADI..
GEÇ KALDIN LOMAN! FİKRİNİ DEĞİŞTİRECEĞİNİ ZANNETMİŞTİM! BENİM YARDIMIM OLMADAN MI HAREKET ETMEYE NİYETLENDİN?
HA...HAYIR! HAZIR MI?

GEÇEN DEFA SANA SÖZ VERMİŞTİM. İŞTE GETİRDİĞİN FOTOĞRAFTAN BU OLDU.
AMAN ALLAHIM! NE KADAR DA KARIMA BENZİYOR!
AMA, HAKİKATEN BU İŞ YÜRÜYECEK Mİ? YANİ, ACABA BU HİKAYELER ALDIĞIN PARAYA GÖRE DEĞECEK Mİ DERSİN?
YAA!.. DEMEK Kİ VOODOO'YU ÖĞRENMEYE GELDİN... ŞİMDİ ŞÜPHELENİYORSUN!.. PEK ALÂ BAY LOMAN UFAK BİR DENEY YAPALIM!
İŞTE BAY LOMAN!
... ŞİMDİ EVE GİT! GİT KARINI GÖR! GİT DE GÖR KUVVETİMİ!.. GİT DE O KIYMETLİ PARANI DOĞRU HARCAMIŞ MISIN?
KUSURA BAKMA NE KADAR ÖNEMLİ OLDUĞUNU BİLİYORSUN. EMİN OLMAM LÂZIM!
NE KADAR DA EMİN GÖZÜKÜYOR KENDİNDEN! BU İŞ BİR YÜRÜSE HİÇ BİR ENDİŞEM KALMAYACAK O ZAMAN ENİD BENİ ASLA TERKEDEMİYECEK!

50 YAŞINDA BİR ADAM İÇİN GENÇ BİR KADINI ZAPTETMEK GÜÇ TABİİ. HELE HOWARD LOMAN İÇİN İMKÂNSIZDI BU. ENİD'İ TUTABİLMEK İÇİN HER ŞEYİ YAPMAYI GÖZE ALMIŞTI...
ENİD, SEVGİLİM, BEN GELDİM.!
İYİ Kİ GELDİN? BEN AYRILMAKTAN BÂHSEDERKEN YAPMADIĞIN GÜRÜLTÜ KALMAZ AMA. GENE DE SANA İHTİYACIM OLUYOR.!
NE OLDU? KÖTÜ BİR ŞEY Mİ VAR?
KÖTÜ BİR ŞEY Mİ?.. HA... MUTFAKTAKİ RAF KIRILDI. BEN DE TAM O SIRADA ORADAYDIM. DOKTORA ANCAK YETİŞEBİLDİM.!
YOKSA SAĞ ELİNİ Mİ KAYBEDİYORDUN?
HOWARD, BENİ SEVSEYDİN MUTLU OLMAMI İSTERDİN! HADİ ARTIK ÇEKİL YOLUMDAN DA BOŞANALIM.!
DÜŞÜNMEM LÂZIM SEVGİLİM! DÜŞÜNMEM LÂZIM.!
BU KADAR TESADÜF OLAMAZ! VOODOO'NUN İŞİ BU! BU BEBEKLE ENİD'İN BÜTÜN HAREKETLERİNİ KONTROL EDEBİLECEĞİM. BANA AİT OLACAK.
LOMAN, İŞTEN ÇIKAR ÇIKMAZ, BÜYÜK BİR HEYECANLA BÜYÜCÜYE KOŞTU.
BEBEK! HARİKA.! ELİ!.. TIPKI SENİNKİNİN AYNI.!
ŞİMDİ İNANDIN DEĞİL Mİ? ŞİMDİ VOODOO'NUN KUVVETİNİ GÖRDÜN DEĞİL Mİ?

TABİİ! TABİİ!.. MÜTHİŞ BİR ŞEY BU! AL İŞTE HEPSİ SENİN. HAK ETTİN BUNLARI!
DİKKAT EDİN BAY LOMAN! BU BEBEKLERİN BÜYÜSÜ KİMİN ELİNDEYSE O KİMSE İÇİN HAYAT İLE ÖLÜMÜ TEMSİL EDERLER.. VE BU BEBEKLER ÖLDÜRÜLEBİLİRLER!
HAKLI.. ZAVALLI ENİD! FAKAT BEBEĞE ÇOK İYİ BAKACAĞIM. HİÇ BİR ŞEY OLMAYACAK ONA.. FAKAT BENİ TERKETMEYE KALKARSA...
GİTTİ! ÇIKABİLİRSİN!
BAYAĞI İNANDI APTAL. GERÇEKTEN İNANIYOR BU BEBEĞE!
O VOODOO MUMBO HİKÂYELERİNE PEK İNANMADI AMA ELİNİ BÖYLE GÖRÜNCE AKLI BAŞINDAN GİTTİ!
ELİMİN HAKİKATEN KESİK OLUP OLMADIĞINA BAKMAK AKLINA BİLE GELMEDİ!
PARALARI SAYDI YA GERİSİNİ BOŞ VER!
SANA VERDİĞİM SÖZÜ YERİNE GETİRDİM!
BENİM İSTEDİĞİNİ HATIRLADIN MI?
ELBETTE, FAKAT BU BEBEK DE ONUN BEBEĞİNDEN FAZLA İŞE YARAMIYACAK!
O KADAR EMİN OLMA! BÜYÜN ZANNETTİĞİNDEN DE ÇOK İŞE YARIYABİLİR!

ZAMAN GEÇTİKÇE HOWARD KUVVETİNİ GÖSTERMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORDU.. NİHAYET...
BURADA OLMASI LÂZIMDI! BURAYA KOYMUŞTUM. HAY ALLAH! NEREDE BU?
NE OLDU HOWARD, BİR ŞEY Mİ KAYBETTİN? OYUNCAKLARINDAN BİRİ Mİ ACABA? BUNA NE DERSİN?
ENİD... SEN NEREDEN BİLİYORSUN BUNU?
SENİ APTAL! SENİN YAPTIĞIN ŞEYLERİN HEPSİNİ BİLİRİM BEN! BU BEBEKLE İLGİLİ BÜTÜN HERŞEYİ BİLİRİM BEN. BUNUN DA NE İŞE YARADIĞINI ÇOK İYİ BİLİYORUM!
YA BUNA NE DERSİN?
YOK, HAYIR! OLAMAZ! ENİD! YALVARIRIM DİKKAT ET!
SEN SADECE BANA İLELEBET SAHİP OLMAYI ARZULUYORDUN! BEN DE SANA İŞKENCE ETMEK İSTİYORUM HOWARD. ŞU İĞNEYİ GÖRÜYORSUN DEĞİL Mİ? İŞTE BÖYLE.. BEBEĞİN KALBİNE DOĞRU BATIRILIR VE..
ENİD! YAPMA AMAN ALLAHIM!
ooo KALBİM!
ZAVALLI HOWARD BU VOODOO HİKÂYESİNE OKADAR İNANDIN Kİ.. SONUNDA İNANCIN ÖLDÜRDÜ SENİ!
TEK KURUŞ HARCAMADAN KURTULDUM SENDEN! HERKES KALPTEN ÖLDÜĞÜNÜ SANACAK!
EEEEEE

ENID, KENDİ KENDİNE BİR ŞARKI MIRILDANARAK İKİ BEBEĞİDE SOBAYA ATTI....
İŞTE OLDU!.. BUNLARI DA YOK EDERSEM HİÇ BİR DELİL BULUNAMAZ!
ENID'İN KAPAK ALTINDA KALAN SAĞ ELİNİ DAYANILMAZ BİR ACI KAPLADI.
SLLLAAM!
OOOOHHHH!!!!OOOO
ALLAHIN BELÂSI SARGIYI DA NEDEN ÇIKARMADIM SANKİ...
ENID'İ BAŞTAN AŞAĞI BİR KORKU KAPLADI....
VOODOO BEBEĞİNİN YARALI ELİ GİBİ HER ŞEY HAKİKAT OLMAĞA BAŞLADI!
AMA BU APTALCA BİR ŞEY! ASLI OLAMAZ BUNUN!
HIMM.. BEBEKLER DE YANMAYA BAŞLADI.
BU ADADAN ÇIKMALIYIM. HEM BU ODA DA NE KADAR SICAKLAŞTI!
KORİDORLAR ENID'İN KORKUNÇ ÇIĞLIKLARI İLE İNLİYORDU...
EEEEEEEEEEEE
NE OLUYOR? NELER DÖNÜYOR? YUKARIDAKİ KATTA YANGIN VAR!
YANGIN VAAAR!...
SOBANIN İÇİNDEKİ CEHENNEMDE İKİ BEBEK YANMAKTAYDI. BİRİNİN YÜZÜNDE ACAİP BİR GÜLÜMSEME, DİĞERİNİN YÜZÜNDE İSE HAYRET İFADESİ VARDI...
HIMMMM.... ENID, HOWARD İÇİN HEP CANLI BİR BEBEKTİ AMA ŞİMDİ O BEBEĞİN PARÇASI BİLE KALMADI!

KARANLIKLAR PRENSİ

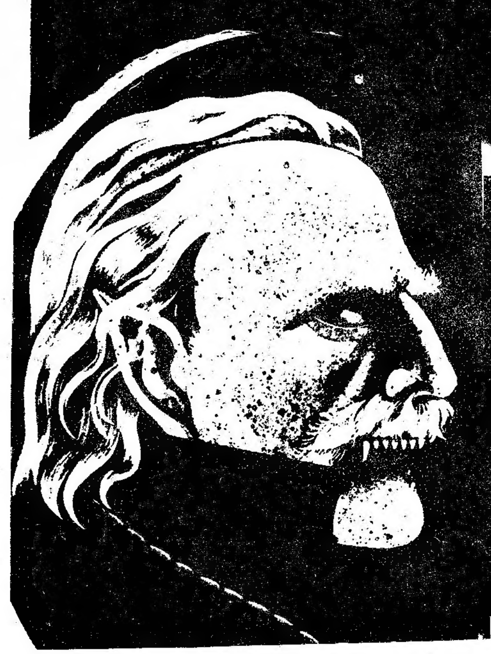

ÖZET

Jonathan Harker, korkunç ve öğrenç bir vampir olan kont Drakula'nın şatosunda hapistir. Bütün çabalamalarına rağmen canavarın elinden kurtulamamaktadır. Kont her gece yarısı canına kıydığı adamların cesetleriyle şatoya dönmekte ve gün doğarken mahzendeki tabutuna girip saklanmaktadır.

Jonathan nişanlısı Mina'ya yazdığı mektuplarda durumunu kapalı, bir dille anlatır. Fakat Kont, kuşkulandığı için onun mektuplarını açar ve Jonathan'ın, kendi kişiliğinin farkına vardığını anlar.

Lucy, Westerna'nın hatıratı.

17 Eylül- Son günlerde o kadar çok kuvvetlenmeye başladım ki kendi kendimi tanıyamıyorum. Beklemekle geçen uzun ve korkulu dakikakalar, ve hiç birşey hatırlamadığım karanlıkların arasından çıkmış gibiyim. Dr Van Hessing'in benimle beraber olmaya başlamasından beri bu korkulu anları unuttum. Artık eskiden olduğu gibi geceleri yatmaktan korkmuyorum. Sarmısaktanda bayağı hoşlanmaya başladım. Benim için özel olarak hergün Amsterdam'dan getirtiliyor... Tanrıya şükürler olsun ki artık yalnız kalabiliyorum. Bu gece Dr Hessing önemli bir iş için Amsterdam'a gidecek ve ben hiç bir korku duymaksızın tek başıma rahat bir uyku uyuyacağım.

"PALL MALL GAZETESİ"

KAÇAK KURT

Muhabirimizin tüyler ürpertici hikâyesi Zoologi bahçesindeki bir gardiyanla, yapılmış bir konuşma:

Epey uzun bir uğraşmadan sonra Zoologi bahçesinin kurt sonra Zoologi bahçesinin kurtlarla ilgili olan bölümlerine bakan gardiyanla bir mülâkat elde etmeyi başarabildim. Yaşlı ve babacan bir adam olan gardiyan beni kendi evinde yemeğe davet etti. Konuşmalarımız bir müddet sonra kaçan kurta geldi gardiyan hikâyesini anlatmaya başladı.

"Bu kurt tam dört sene evvel Norveçten bize geldi. Bize hiç bir güçlük çıkarmıyan iyi huylu bir hayvandı... Dün hayvanlara yemlerini verdikten iki saat sonraydı. Birden bir kargaşalık çıktığını fark ettim. Kurt çıldırmış gibilerden demirlere saldırıyordu. O gün de etrafta fazla bir kalabalık yoktu. Sivri sakallı kanca burunlu bir adam beyaz eldivenli elleriyle kurtların kafesini işaret ediyordu. Adam bana kendisinin de hayvanları ehlileştirmekle uğraştığını ve eğer müsaade edersem kurtu okşamak istediğini söyledi. Ama adamın halindeki acaiplik beni tedirgin etmişti. Kurdun bu adamdan dolayı huysuzlandığına inanıyordum.

O gece saat onikiye doğru geliyordu ki birden bütün kurtlar ulumaya başladılar. Ne olduğunu anlamak için dışarıya çıktığımda ay gökte parıldıyordu. Kurtların bulunduğu yere geldiğimde Bersicker adı, verilen ve sabahleyin huysuzluk eden kurdun kafesinin parmaklıkları kırılmış ve kurt kaçmıştı."

Gardiyanın hikâyesi burada sona eriyordu. Kendisine kurdun niçin kaçmak istemiş olduğunu sorduğum vakit gülerek omuz silkti.

"Bir kurt neden kaçsın, demek ki sıkılmıştı."

Gardiyan ve karısı uzun bir müddet buna güldüler. Olayın başka bir görgü şahidi yoktu. Artık daha fazla birşey, öğrenemiyeceğimi anlamış gidiyordum ki birden gardiyanın karısı bir çığlık attı ve pencereye doğru koştu. Camın arkasından bir kurt kafası içeriye bakıyordu. Hepimiz neye uğradığımızı şaşırmıştık Gardiyan hayret içinde bağırıyordu.

"İşte geldi, Bersickerin, ta kendisi... ben sizi söylemiştim onun geri geleceğini" Yarım gündür bütün Londrayı birbirine katan kurt uysal bir şekilde gardiyanın peşinden kafesine doğru gidiyordu. Bu garip kaçma olayı da böylece sona ermiş oluyordu..

Dr Seward'ın hatıratı:

17 Eylül- Yemekten sonra kütüphanemde çalışıyordum. Uzun zamandan beri ihmal ettiğim mektuplarımı düzene sokmam gerekiyordu. Birden kapı açıldı ve içeriye hastalarımdan biri girdi. Elinde büyük bir mutfak bıçağı olduğu halde dosdoğru üzerime geliyordu. Hastalarımın birisinin bu şekilde odama girmesi olacak iş değildi. Tehlikeli olduğunu anlamıştım. Masanın arkasına gizlenmeye çalışmama rağmen benim başa çıkamayacağım kadar kuvvetliydi. Ne olduğunu anlamadan bileğimi

SEVGİLİ OKUYUCULAR BU SAYIMIZDA DA BİR MEZAR SOYGUNCUSUNDAN BAHSEDECEĞİZ!
UYGUN CEZA
SAAT 11. MAXTROY HAZIRLANMAYA BAŞLADI. ALETLERİNİ TOPLADI...
HİÇ KUVVETİNİ KAYBETMEDEN TORNAYI, ÇEKİCİ...
.. SENELERİN VERDİĞİ ALIŞKANLIKLA MAYMUNCUĞU....
BİR MÜTAHASSIS ALIŞKANLIĞI İLE DİĞER ALETLERİ VE DELME MAKİNASINI ÇANTASINA KOYDU....
EN SON DAKİKASINDA GAZETESİNİ AÇTI VE OBITUARIES YAZISINA BİR İŞARET KOYDU...
OBITUARY
SAAT 11 30 DA MAXTROY YOLA ÇIKTI....

GECEYARISI. ARABAYI BİR KAÇ BLOK ÖTEDE BIRAKTI. BİR KEÇİ ÇEVİKLİĞİYLE KOŞMAĞA BAŞLADI... MAXTROY, BİR MEZAR HIRSIZIDIR...
Gene Colan

MANFRED GRO-VER, KUMAŞ TÜCCARI... BAŞARILI VE ÇOK ZEN-GİN... KİLİDİ AÇMAK ZOR OLMAYACAK....
İŞTE OLDU. TAM VAKTİNDE GEBERDİ. IŞIĞI DA KULLANABİLECE-ĞİM!
SQUEEEEK
BİRAZ YAĞ SÜRDÜK MÜ HİÇ SES ÇIKMAZ!
YAVAŞ YAVAŞ... SES ÇIKAR-MA....
CREEEEEK
BİRAZ DAHA UĞ-RAŞIRSAM HEDEFE VARACAĞIM. DRO-VER YÜZÜKLERİ İĞNELERİ VE DİŞLERİ İLE GÖ-MÜLMÜŞTÜR...
ALLAH KAH-RETSİN KURŞUN DEĞİL, DEMİR BU ANCAK MATKAPLA KESEBİLİRİM....

HEP TE BÖYLE OLUR. BU ATEŞ HER DEFASINDA CESEDİ YAKAR..!.. NE PİS KOKU BU..!...
ÖZÜR DİLERİM MR. BROVER. BİZİM BU İŞLER DE BÖYLE YÜRÜR.. NE YAPALIM?...
İŞTE AÇILDI!
İKİ YÜZÜK, BİR PIRLANTA İĞNE VE BİR AĞIZ DOLUSU ALTIN DİŞ..!.. FENA DEĞİL. KISA GÜNÜN TİCARETİ.....
İŞLER İYİ GİTTİ AMA.. HER ŞEY ZANNEDİLDİĞİ KADAR KOLAY DEĞİLDİ. ARAŞTIRMAYA ÇOK ZAMAN LÂZIM GELİYORDU...

DEVAMI VAR

ÖLÜM ZİYAFETİ

Ed karısına sordu:

"Yeni gelen komşularla aran nasıl, tanıştınız mı bari?"

Evelin elindeki örgüsüne baka - rak onu cevapladı:

"İyi, fena değil."

"Az önce konuştum bayanla kapıda. California'dan geldiklerini söyledi. Çok kibar fakat anlamsız, ifade - siz bir görünüşü var."

"Ya, demek California'dan gelmişler."

"Onlardan hoşlanırsın herhalde?

"Belki."

"Hem bütün gün yalnız kalmaktan, kendi kendine hayal kurmaktan kurtulmuş olursun. Arkadaşlık edersiniz birbirinizle."

"Pek görmüyorum ki onu. Bazen çamaşır asarken konuşmak geliyor, içimden..."

"Senin için iyi olur, sıkılmazsın".

Kocası Evelin'e bir doktor tavırlariyle bakıyor ve konuşuyordu. Kadın örgüsünü elinden bırakmadan:

"Çamaşır asarken öyle hiddetli, bir hali var ki, sanki onlardan öc almak istercesine, hıncını çıkarırcasına sinirli mandallıyor."

Ed bu konuşma, şeklinden hoşlanmamıştı..

"Ama doğru konuşuyorum Ed... Belki de gömlek yıkamaktan bıkmıştır. Günde iki tane yıkıyor. Tam ondört değişik gömlek saydım. Kocası gömlek meraklısı olmalı."

"Evie, gene hayalini işletmeğe, başladın. Başkalarının meraklarını, huylarını düşünmekten vazgeç. Bütün o tedâvilerden sonra sinirlerinin epeyce düzelmiş olacağını isterdim."

Evelin, komşu kadının gömlekleri mandallarken kapıldığı hiddeti, nefreti düşünüyordu:

"Belki kadın bu kadar çok gömlek yıkamak ve ütülemekten bıkmıştır. Belki de başka bir rahatsızlığı, vardır da onun için çamaşır asarken, suratını da birlikte asıyor."

Ed sakinleştirmek istediği sesiyle:

"Haydi gene başlama... Sen iyileştin. Bırak bunları artık. Düşüncelerine hakim olmalısın."

"Affet beni Ed. Bundan böyle hayal kurmayacağım."

"Çok iyi. Kocasının ne iş yaptığını söyledi mi sana?"

"Bir şirketin temsilciliğini yapıyormuş. Restoranlara bıçak falan gibi kesme aletleri satıyormuş." Kadın örgüsüne bakıp bakıp konuşuyordu.

"Eh, tamam öyleyse. Bu gibi iş adamları her zaman iyi giyinmelidirler. Onun için çok sık gömlek değiştiriyordur."

"Ya, sahi mi? Sen hiç gördün mü onu?"

"Hayır, ya sen?"

"Her sabah. Senden biraz sonra o da işine gidiyor. Ben kahvaltımı ederken onun gidişini görüyorum. Arabasını da bizim mutfak penceresinin önüne bırakıyor."

Ed göz geçirmekte olduğu gazetesini katlayarak:

"Ne biçim bir adam?"

"Bir örgü şişi gibi uzun ve ince. Hergün griler giyiyor. Gri bir yılan gibi...."

"Evie... Saçmalamayı bırak."

Ed karısının sözlerinden ürpermişti.

"Peki, ben yatmağa gidiyorum.

Kalktı. Yatak odasına gitti. Bir, süre pencerenin önünde hareketsiz durdu. Komşuların ışığı yanıyordu. Portakalımsı bir aydınlık yayıyordu perdeleri. Bir uyku hapı alarak yatağına girdi....

Her sabah komşusunun kocasını görüyordu. Uzun bacakları ile arabasına doğru ilerliyor, eşantiyon bıçak takımlarının yanındaki yerine oturuyordu. Sattığı bıçaklar gibi uzun ve zayıf yapılıydı. Gerçekten, gözleri derin birer çukur olan oyuklarına gömülmüş gibiydi. Arabasını işletir ve hemen hareket ederdi.

Evelin akşama kadar komşu kadını gözetliyor, onun her hareketini inceliyordu. Kadın her işini büyük bir hiddet içinde, nefret duyguları ile yapıyor, oradan oraya iğrenerek gidip geliyordu. Hele çamaşır fasılları görülecek gibiydi. O nasıl kinli, hırslı tavırlardı öyle. Kendi kendine de konuşuyor gibi ağzını burnunu oynatıp duruyordu. Evelin onu artık iyice tanıdığını, anladığını hissediyordu. Bazen komşunun evinden bazı anormal sesler duyardı. Konuşma sesine değil de, bambaşka gürültülere benzeyen seslerdi bunlar. Evelin bunların acılı inlemelerden, kızgın homurtulardan doğduğunu hayal ediyordu.. Ama kocasına hayal kurmayacağına dair söz vermişti. İki gün sonra ka-

pı önündeki arabada hareket görülmedi. Evelin bunu kocasına söyledi.

"Hiç birini görmüyorum. Ne oldular acaba?"

"Belki hastadırlar. Gidip bir yoklasan iyi olur."

"Hayır, onlara gitmek istemiyorum."

"Neden? Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Hoşlarına gidecektir onlarla ilgilenmen."

Evelin gene örgüsüyle meşguldü. Ed de gazetesini inceliyordu.

"Onları gözetlediğimi zannederler sonra."

Kocasının yüzünde belirsiz çizgiler oynaştı.

"Sanmıyorum."

"Evet, mümkündür. Onlar bunu düşünebilirler."

Bir gün daha sessiz geçti. Komşu evden çıt çıkmıyordu. Evelin yanlarındaki evin derin bir uykuya yatmış olduğunu düşünüyordu... Belki de bir ölüm uykusuydu bu...

Ertesi gün nihayet kadın göründü. Çamaşırlarını topladı. Fakat bu kez eski kızgın, hırslı, hiddetli hallerinden hiçbiri yoktu üzerinde. Durulmuş, sakinleşmiş, tatmin olmuş gibiydi. Evelin aradaki tel örgüye yaklaşarak, az dayandı ve çekinerek:

"Kocanızın arabası kaç gündür olduğu yerde duruyor. Bir şey mi oldu?"

Sözleri sanki kadının beynine işlemiş gibi irkiltti onu. Sinsi ve sert bakışlarla önce arabaya bir göz attı, sonra Evelin'i cevapladı:

"Yolculuğa çıktı." Diliyle kuruyan dudaklarını ıslatarak devam etti:

"Bir satış işi için gitti: Yol çok uzun geldiği için treni tercih etti. Arabayı da bana bıraktı."

"Ah, iyi. Biz hasta olduğunu zannetmiştik."

"Hayır, hasta değil. Hiç bir hastalığı yok onun."

Yavaş yavaş gerileyerek kapıya yöneldi, sonra çabucak açtı, içeri girdi ve ardından sertçe kapadı kapıyı.,

"Komşumuz yolculuğa çıkmış." dedi Evelin kocasına o akşam.

O gülümseyerek:

"Nihayet onları ziyaret edebildin demek."

"Hayır."

Eh, peki nerede konuştun onunla?"

"Bugün öğleden sonra araba ile dışarı çıktı. Sabah sormuştum da."

Ed gene gazetesine dalmıştı. Karısı konuşmasını kesmedi:

"Araba ile gitmişti. İki büyük köpekle döndü eve..."

"Ya, öyle mi?"

"İki büyük fakat zayıf köpek. Kemikleri görünüyor. Onları çamaşır ipleriyle kapıya bağladı.."

"Belki de kocası dışarda olduğu için korkuyordur.. Onu korusunlar, diye almıştır köpekleri.."

"Belki..."

Evelin son günlerde aldığı uyku ve sinir haplarını çoğaltması gerektiğini düşünüyordu. Gene ilâcını alarak yatmağa gitti. Komşu kadını, köpeklerini ve arabasını hayal etti.... Komşu kadını, aç, aç bakan, kemikleri görünen köpeklerini ve kapı önündeki arabayı... Sonra kalktı, uyuyamamıştı. Gece kapkaranlık ve, sessizdi. Odasında dolaşmağa başladı. Aşağı mutfağa indi. Pencereden, karşıki eve baktı. Işık yanıyordu orada. Sesler geliyordu. Kalın, homurtulu, mırıltılı sesler... Sonra tatmin olmuş, açlığı giderilmiş hissi veren doygunluk, hoşnutluk homurdanmaları... Işık bir yay gibi kısılarak söndü ve her yer karardı yeniden. Evelin orada, pencerenin önünde uzun bir süre daha kaldı. En sonunda odasına dönerek, yeni bir hap aldı ve uyudu...

"Kadın köpekleri sevmiyor.." dedi Evelin kocasına bir kaç gün sonra.

"Onları sevmesine lüzum yok ki onlar bekçi köpekleri. Salon hayvanları cinsinden değiller."

"Hergün onları dışarı çıkarıyor, gezdiriyor. Üçü de yorgunluktan çatlamışcasına, dilleri dışarı sarkmış bir halde dönüyorlar. Sonra da gece olunca köpeklere muhteşem ziyafetler veriyor. Bol bol yediriyor onları."

Evelin gün boyunca hep komşu evi, kadını, köpeklerini, arabasını ve neler cereyan etmekte olduğunu düşünüp duruyordu. Yorucu yürüyüşlerin dönüşünde sarkan dillerini, bıkkıntı ifadelerini, kadının köpekleri, bağlayan, çözen sinirli el ve parmaklarını, düğüm üstüne düğüm vuruşunu ve en sonra da köpeklerin yorgun gözlerini kapayıp uykuya daldıklarını...

"Kocası için başka bir şey söylemedi mi sana? Bu yolculuk çok uzun sürdü gibi geldi bana.."

"Hiç bir şey söylemiyor artık. Sadece köpekleri gezdiriyor. Onları gezdiriyor ve her gece tıka, basa karınlarını doyuruyor."

Ed gazetesini yerine bırakarak:

"Evie, sen onunla bir daha konuşmadın mı?"

Evelin elindeki şişleri oynatarak:

"Onunla konuşamıyorum artık, çünkü hiç görmüyorum onu. Çamaşır da asmıyor. Çünkü ipi yok, sadece ve sadece köpekleriyle meşgul.. Etrafını görmez oldu. Onları bağlıyor, çözüyor, gezdiriyor, yediriyor. Gene bağlıyor.... çözüyor..."

"Garip doğrusu. Senin bir arkadaşa sahip olmanı çok isterdim. Belki sen de gezinme fırsatı bulabilirdin, biraz."

"Hayır ben gezinmek istemiyorum. Ne o kadınla... ne de o köpeklerle..."

Evelin örgüsünü bırakarak uyumağa gitti.

Karınları doyasıya dolan köpekler sakinleşmiştiler. Üstelik ilk günlerdeki zayıflıkları da kalmamış, alabildiğine şişmanlamış, yağlanmış ve irileşmişlerdi. Yerlerinde bile dolaşamayacak kadar yürümekten bıkmışlar, yemekten hantallaşmıştılar.

Evelin sakin haliyle örgüsünü örüyordu. Kazak neredeyse bitecekti. Hoş bir şey olmuştu. Genç kadın memnundu.

"Köpekleri arabayla götürdü," diye başladı konuşmağa.

Ed, gözlüklerinin ardından ona bakıyordu:

"Sahi mi?"

"Ve sonra da tek başına geri döndü. Eve girdi. İki valizle çıkarak bagaja yerleştirdi onları. Hareket etti, gitti tamamen."

"Belki o da yolculuğa çıkıyor da onun için köpekleri geri götürdü."

"Evet, tabii ki yolculuğa çıkıyordu."

"Belki de köpekler ona çok pahalıya mal oluyorlardı. O kadar çok gezdirmemeliydi onları. Çok acıkıyorlar, kolay, kolay doymaz oluyorlardı."

Gazetesini açan Ed, göz gezdirmeğe koyuldu sayfalara. Evelin örgüsünü bitirmişti. Şişleri yerine koydu. Kazağı düzeltti. Bir an hareketsiz yerinde kala kaldı.

"Hiç sanmıyorum. Bu köpeklerin ona çok pahalıya mal olduğunu sanmıyorum. Onlar için bir metelik bile harcadığına inanmıyorum ben. Köpeklere ne yedirdiğini tahmin etmek o kadar güç değil çünkü.. Ama sen de bana hiç inanmazsın ki..."

Kocası şaşkın ve soran gözlerle ona baktı ve gözlerini fal taşı gibi açarak:

"Ne dedin, ne dedin?"

"Yani ne demek istedin? Yoksa... sen... Sen çok şeyler biliyorsun galiba..."

Evelin, nihayet kendisine içini rahatça dökebilme fırsatı verildiği, için, sevinçle haykırdı:

"Tabii biliyorum. Komşu kadının kocasını öldürüp köpeklere yedirdiğini benden başka bilen yok... Ama artık kadında gitti ne yazık ki.. Çünkü öldürdüğü kocasından hiç bir şey artmadı. Hepsini yedi o koca köpekler..."

Ve kocasına koştu.

İÇİNİZDE VAMPİRLERİN, KURTADAMLARIN VARLIĞINDAN ŞÜPHE EDEN ŞEYTANLAR VAR HERHALDE... AMA ONLARIN VARLIĞINA BİR KERE DAHA
ZIRHLI CANAVAR!
BİR TEK DAHA... SADECE BİR TEK!
AMAN ALLAHIM! BU NE KORKUNÇ ÇIĞLIK!.. BU.... BU..!
YAAHHHHH
..KURTADAM!..

İMDAAT!.. İMDAAT!... POLİS!.. KURTARAN YOK MU?
7TH. PRECINC
KURTADAM! GÖRDÜM ONU.... KURTADAMDI... BİR ADAMA SALDIRDI!
BÜTÜN SARHOŞLARDA BİZİ BULUR. HADİ CANIM.. KENDİNE GEL.. GİT UYU DA AKLIN BAŞINA GELSİN!
HADİ GİT İŞİNE DE BAŞIMIZI BELAYA SOKMA! YOKSA SENİ HAPSETMEK ZORUNDA KALIRIZ.
HAYIR! BENİ DİNLEYİN! GÖRDÜM DİYORUM SİZE!
GENE ESKİ NUMARALARA MI BAŞLADIN STEWART?
BİZ BİLİRİZ SENİ!
ADIYLA SANIYLA JERRY STEWART! İÇKİDEN SAPITARAK, HAYALLE HAKİKATİ AYIRAMIYACAK HALE GELENE KADAR HABER GAZETESİNİN EN İYİ GAZETECİSİYDİ. ŞİMDİ DE KURTADAMLAR!...
HAYIR! HAYIR! BU SEFERKİ HAKİKATTİ!. O KORKUNÇ GÖVDE!... GÖRÜNCE SİZ DE İNANACAKSINIZ BANA!
BU PALAVRALAR DA HEP NAKARAT GİDER... PEKALÂ! PEKALÂ!..
HADİ BAKALIM, GÖTÜR BENİ KURTADAMINA!
GÖRECEKSİN! GÖRECEKSİN!.. PARAMPARÇA ETTİ ADAMI!

HADİ SÖYLE BAKALIM NEREDE ?
AN... LA... YA... MIYO... RUM... DAHA DEMİN BURADAYDI O CANAVAR !... HÜCUM EDERKEN GÖRDÜM !
DİNLE BENİ !.. O KURTADAM MUHAKKAK CESEDİ BİR YERE SAKLADI...
YETER ARTIK ! BAK STEWART, GELECEK SEFER BÖYLE BİR YALAN UYDURURSAN KAFESİ BOYLARSIN !
HİÇ KİMSENİN BANA İNANMIYACAĞINI TAHMİN ETMELİYDİM. AH BİR İSPAT EDEBİLSEYDİM. HEM BENİ İŞİME ALIRLAR.. HEM MAAŞIMA ZAM YAPARLARDI...
ONLARI BİR İKNA EDEBİLSEM... YİNE ESKİ HALİME DÖNEBİLİRDİM...
SİZİNLE OTURABİLİR MİYİM ?
BENİM ADIM ATRİA, BOB ATRİA ! DAİMA BİRİSİYLE ÇENE ÇALMAK İSTERİM... YALNIZLIKTAN NEFRET EDERİM DE...
TABİİ.. BUYURUN... BELKİ SİZ BENİ DİNLERSİNİZ.. DÜNYANIN EN HEYECANLI OLAYINI ANLATACAĞIM SİZE... FAKAT HİÇ KİMSE İNANMIYOR.

DEVAMI VAR

ANNE! BURAYA BAK. HARİKA!
DUR BAKALIM EVLÂT! BU KISIM HENÜZ AÇILMADI!
BU KISMI ANCAK YARIN GÖREBİLECEKSİN!
HADİ JOEY! KAPANMA VAKTİ GELDİ!
PROFESÖR SHELIA'YI DA ALIP AŞAĞIYA İNER MİSİNİZ LÜTFEN! SİZİ TEBRİK ETMEK İSTİYORUM.
OH!.. SAHİ Mİ?
BUNU HAKETTİNİZ PROF. DUFFER!
KUTSAL ELLER!
BU MÜZENİN ASİSTANLIĞINI SIRF MAHAL VE YAPI BAKIMINDAN SİZE VERMEYİ UYGUN BULDUM!
XOCHIPEC TAPINAĞI SENENİN EN BÜYÜK SÜRPRİZİ OLACAK.
SHEILA HAKLI. SİZİN ÇEVRENİZDEN BİRİSİNİ KAYBETMEYİ PEK ÖNEMSEMEM BEN ASLINDA PROFESÖR DUFFER!
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM EFENDİM! KALBİM PEK İYİ DEĞİL. BU BENİM SON SERGİM OLACAK!
BU LÂNET SİZİ FAZLA ALAKALANDIRMIYOR GALİBA PROFESÖR!
"KUTSAL TAPINAĞA İNANMAYANLARA ÖLÜM"
İNANSAM BİLE TAPINAĞA BİR ŞEY YAPMADIM Kİ ZATEN. ALDIĞIM VADİ'Yİ HÜKÜMET BARAJ İÇİN SU ALTINDA BIRAKMIŞTI...
BU SİZİ MÜŞKÜL DURUMDA BIRAKMAYACAK PROFESÖR DUFFER!
ŞU DEV YUMRUĞA BAKIN BİR! AÇIK ELE KURBAN KONULARAK PARAMPARÇA EDECEK BİR MEKANİZMA YAPILABİLİR!

BU TAPINAĞIN KOLU BİLİNEN KOLLARDAN DEĞİL. BU MEKANİZMA ÜZERİNDE SENELERDEN BERİ ÇALIŞILMAKTA.. BU DİNAMİTLE BİLE İMHA EDİLEMEZ!
BÜTÜN PROBLEMİNİZ KURBAN MESELESİNİ HALLETMEKSE BUNU DA XOCHIPES HALLETSİN!
İŞTE MESUL KİŞİ... EN BÜYÜK RAHİP! LÂNETLERDEN O MESULDUR!
BEN DE NE KADAR SALLANIYORUM! BENİ AFFEDİN. SHEİLA İLE BELL GEÇ KALACAKLAR! MABEDİ YARIN Kİ AÇILIŞA HAZIRLAMAKLA MEŞGULLAR! SİZİ DAHA FAZLA BEKLETMEYEYİM!
İYİ GECELER!
AFERİN! İŞİNİ ÇOK SEVİYOR!
NORMAN BELL' Mİ? ELBETTE O İŞİNİ BİLİR. SİZ DE GEÇ VAKTE KADAR ÇALIŞMAYIN!

PROFESÖR DUFFER VE ASİSTANI GECE-NİN KARANLIĞINDA ÇALIŞMAĞA KOYULDU-LAR.
İŞTE EN SON PARÇALAR BUNLAR SHEILA. SEN OLMASAYDIN NE YAPAR-DIM BİLMİYORUM. İNŞALLAH ÇOK TESİR ETME-Dİ BU OLAY SANA!
KATİYEN, PROFESÖR! FAKAT İTİ-RAF EDE-YİM Kİ.. BUNU TEK BAŞIMA YAPMAK-TAN KOR-KARDIM... GECE MÜ-ZE ÇOK KORKUNÇ-LAŞIYOR!
KARANLIK KORİDORLARI GEÇEREK SERGİNİN YAPILACAĞI YERE GEL-DİLER.. O ACAİP XOC-HİPEC HEY-KELLERİ SAN-Kİ CANLAN-MIŞ GİBİYDİ-LER...
BİLHASSA ŞU BÜYÜK RAHİP NE KADAR CANLI DEĞİL Mİ SHEILA?
EE... EVET!
ŞUNU DA YER-LEŞTİREYİM SONRA SAYIN RAHİBE BİR YER BULURUZ!
PROFESÖR, KOLU.... BENCE BU KOL BÖY-LE DE-ĞİLDİ!
VAKİT ÇOK GEÇ OLDU...LÂNET-LEMELERDEN, BÜYÜLERDEN KONUŞA KONUŞA ASABIMIZ BOZULDU!
GALİBA HAKLISI-NIZ. BE-NİM Kİ DE NE APTALLIK! DEĞİL Mİ?
PROFESÖR! RAHİP YOK OLMUŞ!

BEN BİR VAMPİRİM

yazan: MAURICE LIMAT
çeviren: MEHRİZAT POYRAZ

KORKU ve DEHŞET ROMANI

şığına yaklaşmaktan bile çekinen ürkek bir sevgili haliyle önce kadının davranmasını bekledi.

"Bernar..."Marika onun adını mırıldanıyordu. O da "Marika" diyerek içinin tüm coşkusunu dile getirdi. Sonra artık kendisine yaklaşma, izni verildiğini sanarak, daha da ilerledi. Kadın hafifçe geri çekildi.

"Marika... sizi kırıyor muyum, yoksa?"

"Hayır sevgilim. Dinleyin, bana güveniyorsunuz değil mi?"

"Bunun aksini nasıl ...dü..."

"Şştt! Size söylenilenleri bildiğimi unutmayın"

"Fakat ben inanmıyorum...Hiç bir şeye inanmıyorum. Sizi seviyorum Marika."

Kadın titreme nöbetine girdi, sonra:

"Öyleyse sizden bunun isbatını, istiyorum....Bana karşı yakınlığınızın delilini..."

"Ben herşeye hazırım..."

Yüzünü aydınlatan bir gülüşle güldü kadın.

"Az bir şey istiyorum senden, Bernar."

"Dedektifin size, bana karşı kullanmanız için bir şeyler verdiğini de biliyorum."

"Ah ...Evet...doğru.."

"Madem ki arkadaşız artık fedakârlık etmek gerek..."

"Tabii bütün yüreğimle.."

Cebinden Veranonun verdiği küçük metal haçı çıkardı ve uzaklara, fırlatıp attı. Kadın güldü. Bernar birşeyler söylemek istedi ama, Marika çabucak yanıbaşına gelivermişti. Hemen istekli dudaklarıyla Bernar'ın, dudaklarına kapandı. Genç adam önce bir an kendinden geçti. Titreyen, ateşlenen elleri ve kolları ile Marika'yı sardı. Marika kendini gencin, kollarına teslim eder gibi olduysa da çabucak toparlandı.. Tatlı bir sesle:

"Gel...Az bir yolumuz kaldı."

Genç daha çağlarca o taptığı bedeni kollarında tutabilmeyi, o dudakları doyasıya öpmeyi ne kadar isterdi. Bu aşk gecesi hiç bundan öncekilere benzemiyordu. Ne kadar bambaşkaydı tümünden.

Ama kadının dediğini yerine getirmemek de elinde değildi.

Az sonra yeniden yola koyuldular. Bernar halâ ezikliğini üzerinden atamamıştı.

Marika gururla elde ettiği zafe-

Mimar Leşen bir kaza sonucu kendisine kanını verip, ortadan kaybolan vampir kadın Marika'nın peşindedir. Arkadaşı dedektif Teddy Verano, nişanlısı İsabelle ve yeğeni Bernar da kadını yakalayabilmek için onunla birlikte pusuda çalışmaktadırlar. Bernar Marika ile buluşup diğerlerine haber gönderecekken, kadının güzelliği onu büyüler ve genç adam herşeyi unutarak kadınla birlikte uzaklara gider. Diğer yandan, Bernar'ın zayıf karakterinden şüphelenen Verano, Leşen ve İsabelle, Marika ile Bernar'ın bindiği arabanın izini bulup peşlerine düşerler.

-i, Bernar'la arasındaki küçük engeli nasıl aştığını ve artık canla başla Vampir gücünü istediği gibi kullanabileceğini düşünüyordu.

Kan bayramı... susuzluğumun sonu...Özgürlüğüm... Ah!

Araba durdu. Gerçek dünyanın bulanık göklerinde kapanmış kalmışım. Oysa ben salt kendi iç dünyama dönmüş, duygularıma yönelmişim..İçinde dönüp durduğum, kıpkızıl bir dünya...

Oh. İsabelle...Sana herşeyimi, feda etmek isterdim. Beni bu korkunç, ölümcül düşlerimle başbaşa bırakma İsabelle, sana yalvvarırım İsabelle.. Beni kızıl ülkelerden çek çıkar. İsabelle...

İsabelle, Verano ile arabadan indi. Jandarmalar da indi. Konuşuyorlar. Uzaklaştıklarını görüyorum.... Tartışıyorlar..Orada, ayın muhteşem ışığı altında birbirlerine bir şeyler, söylüyorlar. Seslerini, ne konuştuklarını duyamıyorum. Çevreyi araştırıyorlar. Hiç bir şey bulamıyor, üzülüyorlar. Gene aynı ses...beni çağıran ses...Her zamankinden daha etkili ve güçlü olan bu ses, sanki çok yakınımdan geliyor. Evet, daha fazla bekleyemem artık. Buzlar içersinde yanan, tutuşan bedenim, bacaklarım ve kollarım. Kan için kıvranıyorlar... Beni çağıran sese mutlaka uymalıyım. Gitmeliyim...Gözlerimin önünde çoşan kan denizine atılıp kendimi huzura, hayata kavuşturmalıyım..

"Gel...Jean Louis...Gel.."

"Bayramın, herşeyin hazır, seni bekliyor..."

Vampirler bir işe yalnız sokulmazlar. Esrarlı ve acılı bir bağ onları birbirlerine çeker. Aralarında, bacı, kardeştirler sonsuz kaderleri-ni birlikte karşılarlar. Genç kurban-larının kanlarıyla can gücüne kavuşurlar ve alın yazılarının dehşet verici armağanı onları birbirlerine daha çok yaklaştırır, daha çok benzeştirir.

Kalkıyorum. İsabelle'in sevgi ve şefkatle üzerime örttüğü battaniyeyi bilinçsizce fırlatıyorum kenara.

Onlar uzaktalar. Hiç biri beni göremez.. Arabadan inerken, dalacağım karanlık dağ başı yollarında, ıssız ormanların içinde ne yapacağımı ne arayacağımı artık çok iyi biliyorum. Sessizce çamlıkların arasından süzülerek geçiyorum. Gidiyorum. Beni yöneten sese doğru yöneliyorum. Düşünmeden, sıkıntı çekmeden doğru olduğuna inandığım yoldan meçhul sesin ardından sürüklenip gidiyorum.

"Gel...Jean Louis...Kızıl ve güzel KAN birazdan akacak senin için de akacak...Gel Fakat bu kan.. Bu kan Bernar'ın kanı...Yeğenimin kanı değil mi?

Ana yoldan çıkıyorum. Ormana, dalıyorum. Tepeye tırmanmağa başlıyorum. Her yan kapkara. Dağır tepesinde ince bir ay ışığı seçiyorum. Sanki bilinmeyen, görünmeyen bir el tutuyor ellerimi, istediği, gitmem gereken yere götürüyor beni...

Buz kesmiş bir el bu. Vampir kardeşlerimden birinin eli...

Çıkıyorum. Gücüm kesiliyor tırmanırken. İçimde yangın var. Tutuşuyorum...

"İlerle, Jean Louis..Cesaret ilerle..."

'Kızıl kan, dudaklarına değdiği, anda canlanacaksın. "Yepyeni bir hayata, yepyeni bir dünyaya gireceksin

Hayır, istemiyorum. Bu sonsuz fakat lânetli hayatı istemiyorum ben Bernar'ın hayatıyla hayat bulmak, canlanmak istemiyorum. Daha sonra İsabelle'inkiyle yaşantımı uzatmak, onları canavarca öpücüklerimle tüketmek bu dünyadan silmek istemiyorum.

Çağrı yeniden doluyor kulaklarıma. Sanki bir robotum. Ne derse onu yapıyor, canla başla emrine uymağa çalışıyorum.

Oysa karşı koyabilirim. Redde

CANAVARLAR YUVASI

ÖZET: DR. PRENTICE, DELİ OLDUĞU İDDİA EDİLEN BİR KIZI TEDAVİ İÇİN ŞATOYA DAVET EDİLİR... DOKTOR HASTASINI BİR ODA DA ZİNCİRLERLE BAĞLI OLARAK BULUR...

SESSİZCE KARANLIK KORİDORLARDAN GEÇİP MUTFAĞA İNDİ....

PRENTICE DAHA DİKKATLİ BAKTI. BİR FARE YAKALAMIŞ KEDİYE BENZİYORDU GROMLEY...
AMAN ALLAHIM! BU BİR CESET! ELBİSELERİ DE DOKTOR ALDRICH'İN ELBİSELERİ! PİS YAMYAM!
İÇİNİ KAPLAYAN İĞRENTİ İLE HİÇ DÜŞÜNMEDEN İLERİ ATILDI...
DOKTOR, ÖFKE VE HIRSLA KENDİNDEN GEÇTİ. VE GROMLEY'İN ÜZERİNE SALDIRDI... KORKUNÇ BİR MÜCADELE BAŞLADI ARALARINDA... DOKTORUN PARMAKLARI ADAMIN BOĞAZINA KENETLENMİŞTİ. KUVVETLE SIKIYORDU... GROMLEY'İN RENGİ GİTTİKÇE MORARMAYA BAŞLAMIŞTI...
KORKUNÇ MÜCADELEYİ DOKTOR KAZANMIŞTI...
ŞİMDİ HUGO İÇİN BİR GÜMÜŞ BIÇAK BULMALIYIM!
SIRRIMIZI NİHAYET ÖĞRENDİNİZ DOKTOR BEY!

PRENTICE, KANLI GÖZLERİ PARLAYAN CAMİLLA'NIN ÖNÜNDE GERİ GERİ ÇEKİLMEYE BAŞLADI. VAMPİRİN SİVRİ DİŞLERİ ŞEHVETLE TİTRİYORDU...
PRENTICE, BİR ŞEYLER ARIYORDU. NİHAYET ELE GEÇİRDİĞİ BİR TAHTA PARÇASINI BÜTÜN GÜCÜYLE KADININ KALBİNE SAPLADI!
HAAYIIIIIRR!!
BAŞI DÖNÜYORDU... AMA MUTFAKTA ARADIĞINI BULANA KADAR HERTARAFI KARIŞTIRDI... SONUNDA GÜMÜŞ BİR BIÇAK ELİNE GEÇİRMİŞTİ...
ARTIK DURAMAM.. HUGO HALA SERBESTKEN MÜCADELEYE DEVAM ETMEM GEREK!
PRENTICE, BÜTÜN KÖŞKÜ İÇİ TİTREYEREK DOLAŞTI. AĞIR AĞIR HUGO'YU ARIYORDU... O ANDA...
BU SES RAŞEL'İN SESİ!
...SON BİR GAYRETLE KIZIN HAPİS OLDUĞU ODAYA ATILDI... KAPI AÇIKTI...

KAYBEDECEK VAKİT YOKTU. BÜTÜN KUVVETİ İLE ELİNDEKİ BIÇAĞI FIRLATTI. BIÇAK GÜMÜŞTÜ BİR PARILTI İLE BOŞLUKTA UÇTU
HUGO'NUN CESEDİNDEN ANAHTARI ALARAK, KIZIN BİLEĞİNDEKİ KELEPÇEYİ AÇTI...
RAŞEL... KURTULDUN ARTIK.'
SERBESTİM... BANA İNANDIĞINI BİLİYORDUM. BUNU ŞİMDİ DE GÖZLERİNDEN OKUYORUM.
NE DEMEK İSTEDİĞİNİZİ ANLAMIYORUM.'
ELLERİMİ BAĞLAMAKLA BENİ ÇARESİZ BIRAKMIŞTINIZ. AMA İSTEDİKLERİMİ YAPABİLİRİM ŞİMDİ.
RAŞEL ELLERİ İLE ACAİP HAREKETLER YAPTI VE ORTALIK BİR ANDA KARANLIĞA BOĞULDU. HAREKETLERİ BİR DELİDEN FARKSIZDI...
ŞİMDİ SERBESTİM İSTEDİĞİMİ YAPABİLİRİM. KUVVETLİYİM SİZİ DE DOKTOR ALDRICH'İN ADAMLARININ AKİBETİNE ÇEVİRİRİM.'
KENDİ HAYATIMI KURTARDIM.'
BİR DAKİKA... DOKTOR HASTAYA YANLIŞ TEŞHİS Mİ KOYDU?.. HAFTAYA DAHA HEYECANLI HİKAYEMİ BEKLEYİN.'

KORKU Pazartesi günleri çıkar haftalık heyecan dergisi.Sahibi ve Sorumlu yönetmeni: Y.Y. adına Muhtar Yavaşça.Yönetim yeri:Saadet Han kat 5 Caaloğlu İstanbul.Telefon:27 30 07.Dizildiği ve Düzenlendiği yer :Yavaşça Yayınları Baskı:Duran Ofset Kapak ve İç filmler: Fotografik Film Atelyesi

Düzenleme : Akşamsefası